

[Victor Larsen.]

den Diskussion, som har været ført hele Landet over i lange, lange Tider, og jeg kan forsikre, at Diskussionen er ikke standset ude i Landet endnu. Man kan ganske sikkert sige det paa den Maade, at Diskussionen om dette Forhold, saa uheldig den er, vil ikke kunne standses, medmindre man offentliggør Regnskaber for hele denne Eksport og gør det paa en saadan Maade, at enhver er i Stand til at kontrollere Kreaturernes Gang fra Indkøbet, den Udgift, der kommer paa under Forsendelsen, Provision og Udsalgspris, eventuelt Udsalgsprisen garanteret af belgiske Autoriteter. Det er jo nemlig ikke Smaating, det drejer sig om, det er Millionbeløb, her administreres, og jeg er ganske sikker paa, at vil man standse denne uheldige Diskussion — og det maa dog formodentlig være i alles Interesse —, gør man det bedst paa den Maade, at man lægger alle de Regnskaber frem, der her kan være Tale om.

Maa jeg paa Linie med konservativ Politik i det hele taget sige, at Nedsættelsen af Amtsskatterne, som jo er et gammelt konservativt Krav, en Nedsættelse, som man aabenbart ogsaa fra Partiet Venstres Side var klar over maatte finde Sted, og som i nogen Grad fandt Sted ved en Bestemmelse i Kriseløvgivningen, der udsprang fra det næstsidste Kriseforlig, har jo desværre virket saaledes, at naar Landbrugets Forrentnings- evne steg, naar altsaa Landbruget sparede enten paa sine Vedligeholdelser eller sine Arbejdslønninger, naar Landbruget kort sagt gjorde det, som Landbruget maa gøre i den Tid, vi er inde i: forsøgte at spare sig gennem Krisen, saa fik man i Tilgift en forhøjet Amtsskat. Jeg tror, at enhver, som ser ganske nøgternt paa disse Forhold, maa være klar over, at dette kan ikke have været Meningen med Forslaget. Forslaget maa ændres. Vi maa ind paa det, som vi fra konservativ Side har holdt paa: en fast Nedsættelse af disse Skatter, Ligning paa et bredere Grundlag og en fast Promille. Maa jeg, hvad Socialreformen angaar, sige, at et Medlem af mit Parti, det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, har jo paa udmærket Maade belyst hele denne skadelige Reforms økonomiske Virkninger, vist, hvorledes Reformen i Virkeligheden fuldkommen undergraver Landets Økonomi, vist, hvorledes Kommunerne, til Trods for den højtærede Socialministers Løfte her i Tinget om, at de skulde faa Lettelse af deres Udgifter, har opnaaet lige det modsatte.

Jeg maa sige, at samtidig med, at man paapeger Socialreformens skadelige økono-

miske Virkninger, saa maa man ogsaa gøre opmærksom paa, at de Refusionsbestemmelser, som er indsat i denne Reform, er af en saadan Art, at de er ganske uretfærdige. Den moralske Virkning af Reformen er heller ikke heldig — det er i øvrigt anerkendt fra alle Sider i dette høje Ting —, idet den jo medfører, at store Dele af Landets Ungdom vandrer ind til Byerne og dær gaar arbejdsløse.

Jeg skal ikke fordybe mig i dette, men en Udtalelse, som fremkom her i dette høje Ting forleden fra det ærede Medlem Hr. Strøm, maa jeg have Lov at hæfte mig ved. Det ærede Medlem Hr. Strøm talte om den Opfindsomhed, som venstre- og konservativt styrede Kommuner udviser, naar det gælder om at smøge de sociale Opgaver af sig. Jeg vil gerne stille det direkte Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Strøm, hvad det er for konservativt styrede Kommuner, der bærer sig saaledes ad. Det forekommer mig, at konservative Kommunalbestyrelsesmedlemmer i dette Land, naar der udslynges en Beskyldning af den Art, har Krav paa at faa denne Beskyldning underbygget. Man kan ikke — jeg henviser her til den Diskussion, der for et Øjeblik siden fandt Sted fra denne Talerstol — udslynge den Slags Sigtelser, uden at man dog i nogen Grad forsøger at underbygge dem.

For den Befolkning i By og paa Land, som skal være med til at betale Socialreformen, og som gennem stadig stigende Skatter ogsaa skal være med til at betale de i det hele stedse stigende Udgifter ved det Styre, vi har, er det sikkert en fattig Trøst, at denne Regering nu begynder at tale Forfatning. Rigsdagens Arbejdsevne maatte, synes man, kunne anvendes til andre og betydningsfuldere Opgaver i saa alvorlige Tider som dem, vi nu gennemlever.

Julin: Digteren Mads Nielsen synger i en af sine Sange:

„Se, vi har gjort Verden meget graa, og vi har slukket Stjerner for hverandre.“

Jeg gad se det Menneske, der tør benægte, at der i disse Linier er udtrykt en Sandhed. Vi havde her i Landet Forudsætninger for at kunne gøre Livet lyst og lykkeligt for hverandre, vi havde Muligheder for at skabe en Verden af Sol og Smil. Men hvad gjorde vi? Vi gjorde Verden meget graa, graa for de andre og graa for os selv. Og hvorfor gjorde vi, der baade materielt og kulturelt havde de store Betingelser og mange Muligheder for at gøre Menneskelivet rigt og godt, hvorfor gjorde vi Verden meget graa? Hvorfor svigtede vi vort Kald og